

“Hi ha molta gent que no vol comprometre's per tota la seva vida”

● JOAN ROSINACH
● LLEIDA
www.7accents.cat

■ El Salvador creua passejant cada dia tot Lleida per prescripció mèdica: “El metge em va dir que he de caminar cada dia i que no mengi el que no toca”. Li encanta pujar fins a dalt de la Seu Vella i considera la plaça de Sant Llorenç un dels llocs més bonics de la ciutat. No vol xofer perquè “per tot allò que puc fer sol prefereixo no recórrer a ningú”, tot i que admet que “els que m'envolten m'ajuden molt”. No té set cançons preferides, encara que li agrada especialment la música clàssica. El seu llibre de referència és la Bíblia, “font principal de la vida”.

● JOAN ROSINACH
Fa cinc mesos que vas arribar aquí, a Lleida. Com veus la diòcesi ara que has pogut fer-ne una diagnosi?

● SALVADOR GIMÉNEZ
La veig amb moltes activitats programades, amb moltes persones que tenen ganes de fer feina. Amb més gent i més institucions implicades en l'Església.

● J. R.
En la primera homilia feta a Lleida, vas destacar “la dedicació d’una manera especial al foment de les vocacions al sacerdoci, perquè és urgent i necessari”. Com pretens fer-ho?

● S. G.
La principal forma de fer-ho és dient-ho moltes vegades. Cal tenir en compte que el bisbe tampoc no té la vareta màgica per això, perquè depèn de la resposta de l'altre i de la gràcia de Déu. Amb tot, el que no podem estar

fent els sacerdots i el Bisbe és restar callats sense afrontar un problema que ens pareix greu. Tot té unes causes i unes connotacions socials.

● J. R.
I quines són aquestes causes?

● S. G.
Avui hi ha molta gent que no vol comprometre's per tota la seva vida. Trobem persones que estan vinculades a temporades amb ONGs, per exemple; però el compromís etern sembla que manca i nosaltres demanem que siguin capellans per sempre.

“Cal ser molt constants en la purificació personal i institucional”

● J. R.
Ara, quants capellans hi ha al Seminari?

● S. G.
A Lleida, cap. A nivell de Catalunya, no ho sé exacta-

ment... però uns trenta i pocs.

● J. R.
En aquest context, imagino que el paper dels laics ha d'adquirir un paper protagonista en el futur de l'Església...

● S. G.
A dia d'avui, els laics podrien portar perfectament tota la qüestió material de les paròquies i els sacerdots dedicar-nos a animar la comunitat, als sagraments, a predicar la paraula de Déu i, sobretot, a escoltar molt. Avui hi ha molta gent amb problemes que necessita que algú l'escolti i els sacerdots hauríem d'estar per aquestes persones.

● J. R.
Un dels reptes a què t'has d'enfrontar és el de desencallar el litigi de les obres d'art de la Franja. Com preveus solucionar-ho?

● S. G.
És un tema que s'ha enquistat i al qual se li ha de buscar solucions per mitjà del diàleg. Vull pensar que amb constància i ganes per part de tothom se solucionarà. Tot i així, no crec que sigui aviat, ens costarà a tots molt.

● J. R.
Pel que fa a l'esfondrament del campanar de Rosselló, com ho has viscut personalment?

● S. G.
La sensació meva personal ha estat molt contradictòria. Primer, perquè aquell matí em vaig sentir molt malament. Poc després, la meva percepció va canviar substancialment en adonar-me que la tragèdia hagués pogut ser molt gran. La desgràcia en vides humanes hagués estat per mi molt complicada de superar.

● J. R.
A partir d'ara, quines actuacions preveieu al respecte d'això?

● S. G.
Ara són els tècnics qui diran el futur que li pot esperar al temple. Si es pot utilitzar el que ha quedat dempeus -que és el que vol molta gent del municipi-, si hem de construir el campanar o no, si hem d'utilitzar només la casa parroquial o si hem de fer un edifici nou. Tot acabarà depenent de la sensibilitat de les persones de Rosselló, de la comunitat cristiana, del seu mossèn... I nosaltres l'ajudarem en tot allò que puguem i fins on puguem.

● J. R.
I els recursos econòmics per dur a terme les intervencions corresponents, d'on sortiran?

● S. G.
La diòcesi no és una màquina de fer diners per construir esglésies. Aquests temples els va pujar la comunitat cristiana els segles XVIII, XVII o XV. Nosaltres també ho fem ara igual en donatius, en persones que aporten recursos... però tampoc tenim uns diners guardats per això, com alguns es pensen.

● J. R.
Em paraves del segle XVIII, XVII o XV. Veient que el patrimoni de l'Església és bastant antic, el succés de Rosselló us ha posat en alerta?

● S. G.
Realment, està tot molt ben atès. Tanmateix, en aquesta zona interior de Catalunya hi ha esglésies molt grans en pobles molt petits, la qual cosa suposa que qualsevol despesa sigui gairebé impossible d'assumir per la comuni-